

Szentgyörgyi László

MENEKÜLÉS

Egy nyárközépi forró, de amúgy jellegtelen napon Sebesi Ákos, az átlagtól nem sok mindenben különböző, negyvenes éveit taposó férfi, elérkezettnek látta az időt arra, hogy új mederbe terelje eddigi életét. Anyagilag nem volt túl sikeres, de mindennél jobban értékelte családját – mellette mindenben kitartó felesége s középiskolás sorba cseperedő lánya –, legalábbis akkoriban még úgy érezte, feltétlen ragaszkodását.

Még a legnagyobb jóakarattal, vagy, mondjuk, megbocsátható költői túlzással sem mondhatta magát gazdag embernek. Igaz, nem is voltak hasonló vágyai, az élet eme oldalát amolyan szükséges rossznak tekintette, mindig megalázónak tartotta a pénzkeresés kényszerű, mert nem természetéből fakadó módját. S bár soha nem vetette fel az anyagi jólét, nem dúskált pénzben meg mindenben, ami ennek tartozéka, mégis viszonylag boldog embernek tartotta magát: az élete, amúgy sorsszerűnek mondható módon, mindig úgy alakult, hogy kikerült mindaz, ami számára igazán számított: egy-egy jó könyv, elvéve egy-egy kirándulás, bár életkorának előrehaladtával ez utóbbit már eléggé terhesnek érezte. Valamikor, élete hajnalán igen sokat és szívesen járta az országot, többnyire amúgy meghatározott cél vagy különösebb haszon nélkül. De a nyolcvanas évek végén bekövetkezett rendszerváltás óta csak ritkán, és a legszükségesebb esetekben utazott. Pedig szakmájánál, választott hivatásánál fogva gyakran kényszerült vállalni a dokumentálódással járó kényelmetlenségeket, de mindig úgy igyekezett, hogy estére hazakeveredjen. Meg is orrolt érte főszerkesztője, kényelmességgel vádolva őt. Az újságírást, a riporterkedést kedvelte, ez utóbbi ugyan nem tartozott kedvenc műfajai közé, inkább a jegyzetírást, az egylépcsős, rövid, szűkszavú kommentárokat szerette.

Egy ideje, a sajtóviszonyokban beállt, nem feltétlenül kedvező változások következtében mindennapossá váltak anyagi gondjai, a helyzetet csak súlyosbította, hogy nem ritkán maga is meggondolatlanul szórta a pénzt. Már ha meggondolatlanságnak és nem megbocsátható nagylelkűségnek kell nevezni azt, hogy eléggé nagyszámú koc-

matöltelék ismerősét, egykori munkatársát, ivócimboráját ki-kisegítette egy-egy ötvenessel, mikor mennyivel. – Jobb adni, mint kapni – mondogatta ilyenkor, s hangjából rendszerint némi keserűség volt kihallható. Mindezek ellenére – s ez becsületére legyen mondva –, soha nem sajnálta az ily módon eldobált csekélyke összegeket, igaz viszont, hogy az utóbbi időben egyre gyakrabban kívánta pokolba a háládatlan frátereket, akiktől csak a legritkább esetekben számíthatott egy-egy sörmeghívásra, s arra is inkább olyankor, amikor neki magának is lapult a zsebében némi jelentéktelen összeg. Nem tartotta magát alkoholistának, még csak rendszeres ivónak sem, de a szakirodalom által megfogalmazottak szigorú értelmezése szerint talán ráilletett volna az iszákos jelző. Volt is gondja emiatt, s nem is kevés. Főleg ha az állandó anyagi nehézségek miatt megkeseredett asszonya szemrehányásaira gondolt, aki mind a mai napig nem bocsátotta meg neki, hogy feladta a viszonylagos anyagi biztonságot jelentő állását a számára egzisztenciális bizonytalanság szinonimájaként értelmezett újságírói hivatással, zaklatott életmóddal cserélve fel. De a már középiskolás korba belenövekedő lánya is, ha csak ösztönösen, de félreérthetetlen jelzéseket közvetített, amiket ő tudomásul vett ugyan, de mind nehezebben bírt elviselni. S mivel a lapot nem akarta elhagyni – gyógyíthatatlan ellenzékiisége miatt, igaz, nem is nagyon csábították máshova –, maradt a megoldhatatlannak tűnő egzisztenciális gondokkal, s mindazzal, ami ebből rendszerint adódik, s ami általában nem tesz jót az önbecsülésnek, főleg annak nem. Vágyai azonban, s mindaz, amit reménynek s a sorsa jobbra fordulásaiba vetett bizodalomnak lehet és kell nevezni, megmaradt. Ez adott erőt a túléléshez.

Nem sokat tervezte többnyire vargabetűkhöz hasonlatos lépéseit, általában a spontán elhatározásoknak, hirtelen támadt elképzeléseknek volt s maradt a híve, elszánt védelmezője. A feleségével folytatott elmúlt esti szóváltás után az ágyból alig kilépve automatikusan, minden előzetes fontolgatás, tervezgetés nélkül nyúlt a szekrény tetején porosodó útitáskája után, s amúgy taláalomra pakolt bele ezt-azt, némi ruhaneműt s a legszükségesebbeket. Még csak elképzelése sem volt afelől, mihez fog kezdeni, egyvalamit tudott: azt, hogy haladéktalanul el kell mennie, méghozzá lehetőleg jó messzire. Kizárólag megszokásból még megpusztilta alvó feleségének arcát, végigsimított lánya karján, s mindenféle írott üzenet nélkül behúzta maga mögött a lakás bejárati

ajtaját. Pénze nem sok volt, csak éppen annyi, hogy a menetjegyre fusson.

Hogy meddig utazik, meddig lesz hajlandó a menekülésben elmenni, egyelőre nem tudta, nem is akarta eldönteni. Életének legfontosabb mozzanatait, történéseit pergette lázasan működő agya, miközben a virradatra készülő éjszakában a dombról le, a vasútállomás irányába igazította lépteit, amelyek visszhangoztak az ilyenkor megszokott, de számára, aki éjszaka csak nagyon ritkán járta az utcákat, szokatlan csöndben. A szomszédos kertek, magánházak udvaraiból kutyaugatás kísérte lépteit. A sugárúton, amely a vasútállomás épületéig vezetett, gondolataiba mélyedve, előzetes tájékozódás nélkül próbált átvágni.

Alig tette le lábát a gyalogátjáróra, a szomszédos utcácskából hirtelen egy kamion tűnt fel, s nagy csattanás után valamiféle melegség öntötte el tarkóját, alkarját, cipőjét. Ijedten próbált körülnézni, ki lehet a szerencsétlenül járt, de csak a vezetőfülkéből kiszálló sofőr ijedt hangját hallotta, amint kétségbeesetten azt kiáltja: jaj, megöltem a szerencsétlent!

Sebesi Ákos, mint valami álomban, mintha még elcsodálkozott volna: ki is lehet a szóban forgó szerencsétlen, de mivel senkit sem látott maga körül, úgy tett, mint aki örül egy kicsit...

Miközben nesztelen léptekkel valami mély, nagy-nagy nyugalom vette körül.

Szakadó híd, 2016 (70 x 80 cm, olaj, vászon)